

Ikke en spurv til jorden

Yderst i Lofoten i Nordnorge ligger øriget Røst. Her holder hundrede tusinder af søfugle til på fuglefjeldene. Et søkort over området forklarer hvorfor. Kortet ligner en nålepude. Der er ikke andet end klipper og skær. Derfor går fiskene lige ned under havoverfladen, og området er et sandt spisekammer for søfuglene.

En sommerdag med knaldblå himmel og varm sol sejler vi ud til et fuglefjeld. Men der, hvor det stiger frem, ligger en lokal tågebanke. Hvilken skuffelse! Ikke en sky på himlen, lige med undtagelse af det sted, hvor det fantastiske syn venter os. Lidt efter ser jeg tågebanken tydeligere, den består af fugle! Hundrede tusinder af dem er evigt på vingerne rundt om klippefjeldet, der ustandseligt er hyllet i en tåge af fjerklædt sang. Hele klippen består af fuglereder, flere hylde på hver kvadratmeter, og på hver eneste hylde ligger rederne side om side.

I 10 år har fugleforskere holdt til på Røst. De har base og forsøgsstation i et ombygget bådehus inde på hovedøen. Jeg får tilladelse til at besøge dem og hører denne beretning:

Vi hentede et fugleæg i en rede to dage før udklækningen. Moderen blev ringmærket. Ægget blev bragt ind til stationen og udruget i en rugemaskine. Alt gik fint. Efter en uge tog vi den ugegamle fugleunge med tilbage til fuglefjeldet og lagde den et helt andet sted, så langt væk fra moderens rede som muligt. Og så lagde vi os på lur.

Kort efter kommer en målbevidst flyver styrtende ned gennem mylderet, snupper fugleungen og bringer den tilbage til den rigtige rede. Lydmålinger har vist, at ungen allerede inde i ægget skaber sin egen lyd, anderledes end alle andre fugles skrig. Det menneskelige øre kan ikke skelne fuglenes lyde fra hinanden. Men blandt hundrede tusinder af fugle genkendte moderen den lyd, hun havde hørt i ægget fra sin egen ufødte unge.

Genfortalt efter Karsten Isachsen:

"Ikke en spurv til jorden"

(Savanne 1985)

af Hans Åge Mink.